

Драги наш, последњи наш.

Још си нам само Ти остао. Још само Тебе треба да нађемо. И онда почињемо један нови живот, другачији од оног на кога смо навикли и са којим смо се за све ове године баш онако, да извинеш, сродили. А да Ти право кажемо, није нам свеједно и не осећамо се лагодно по том питању. Шта ћемо ми кад више ни Тебе не будемо имали? Односно, кад Те више не будемо немали.

Тешко нам је и да замислимо такву будућност. Изеш, брате, земљу коју Серж Брамерц не посећује на сваких пар месеци да јој, онако баш нерасположено и са ауторитетом, каже како није задовољан сарадњом и како ће о томе обавестити међународну заједницу. Кома ћемо се ми извињавати и коме ћемо обећавати како ћемо се, мајке нам, поправити до следеће посете - ако Тебе пронађемо и предамо. За кога ће саобраћајци на београдским улицама блокирати саобраћај, чије ће све канцеларије остати непосећене, колики ће новинари остати без чекања на изјаву са конференције за штампу? Сакриј се, зато, најбоље што можеш још неко време, да се навикнемо на идеју о својој новој, непознатој и самим тим неизвесној судбини.

Ако се, не дај боже, пронађе твоје место пребивалишта и ако се потрефи да Ти, у том напетом тренутку налажења, баш будеш у њему, наш пут у Европску унију ће, канда, после тога бити без препреке. Односно, без те препреке. Шта ли ће онда бити нови услови наших европских интеграција? Да ли ћемо морати да усклађујемо наше краставце са шпанским, економију са грчким, а банкарство са ирским стандардима? Да ли ћемо да озаконимо наша правила женског облачења у складу са француским моделом, да ли ћемо успешност наше мултикултуралности равнати према узорима које је поставила Ангела Меркел? Да ли ће оба наша авиона летети према Либији, у потрази за колатералним жртвама? Док си ти сакривен, зна се шта ће се од нас највише тражити: да Те нађемо. Али ако Те нађемо и предамо, ми бегунаца више немамо и можемо само да замислимо који ће нови услови бити стављени пред нас, док чекамо - ево већ једанаесту годину - да нас приме у цивилизовани и уређени свет. Зато, промени место боравка, посебно ако је оно у незамисливо проналазивој кући најближег рођака са истим

презименом.

Да се разумемо, није да ми Тебе не желимо да пронађемо. Ако ни због чега другог, онда због тога да Те казним због непоштовања неписаног правила да се најбитнији проналазе последњи. Али, опет, с друге стране, не бисмо баш да Те нађемо одмах. Треба нам времена да се поново припремимо за медијски спектакл који следи када будеш ухваћен. Да наберемо јагода, спремимо руских класика, лепо обучемо и ваљано припремимо министре које ћеш примати у посету и прегледе (један још неискоришћени је ортопед, ако имаш проблем са ногом, а не са главом...). Треба се припремити, дакле, да би аналитични и истраживачком новинарству склони медији могли, из минута у минут, да прате твој кратки боравак у притвору, а на путу ка Шевенингену. Ваља нам, такође, и да нађемо те људе са којима си мртав болестан ређао цигле на градилишту... Свашта ту мора да се обави, стога се пресели из Русије у Белорусију, ако си у иностранству, или из села икс у село ипсилон ако си којим случајем добио само личну карту са лажним именом и презименом, али не и пасош, јер ми таква лажна документа не дајемо. Просто су таква правила.

И тако, ето. Ти се лепо сакриј па нам дај мало времена да Те тражимо и нађемо, а ми ћемо, у међувремену, да извршимо неопходне припремне радње за дане после Твог муњевитог хапшења и још муњевитијег одласка. Мораћемо да нађемо друге разлоге зашто смо изгубили милијарде долара. Мораћемо да смислимо шта нас је то ставило у неку нову међународну изолацију. Мораћемо да спремимо бројне невладине организације, аналитичаре и експерте да нађу неки други доказ за тезу да је ово земља која заслужује све што јој се дешава. Мораћемо да замолимо да се реч „херој“ употребљава у и другим контекстима сем приликом бежања и сакривања. Мораћемо да нађемо други критеријум за успешност, а не то што проналазимо бегунце. И мораћемо да се навикнемо да сем таквих као што си Ти, морамо да извозимо и неку другу врсту робе, те да се може трговати и са нечим другим а не само са хапшењима.

У данима кад полако остајемо без осумњичених и тако постајемо Арапи без нафте, Бразилци без кафе, Руси без гаса и Швајцарци без сатова и сира, у временима када опасно губимо свој идентитет по коме су нас препознавали свих ових година, немамо друге него да Те замолимо да нам помогнеш. Сакриј се, да Те нађемо што касније, бар док се не навикнемо на мисао шта бисмо могли да будемо и како бисмо могли да живимо у опасним временима, која после твог хватања долазе.

Сви наши погледи - у Тебе су усмерени. Све наше наде - у Тебе су уложене. Не дај се, бре, човече. Сакриј се, ако Бога знаш. Не због себе, него због свих нас.

Последни путник за Хаг

Пише: Војислав Жанетић
недеља, 05 јун 2011 11:00

(Војислав Жанетић, В. Новости)